

Затвор Коридалос

17. децембар

Празник Светих Ктитора нашег манастира
Николаја, Атанасија и Антонија

Љубљена моја чеда,

Славим Бога и захваљујем Богородици нашој што носим овај Крст.

Крст је, наравно, тежак, али Благодат Светога Духа терет чини лаким.

Непрестано се, моја дјецо, молим за вас. Познат ми је ваш бол, саучествујем у вашој борби и дијелим са вама ваш немир.

Али, моји оци, немојте ствари примати к срцу и немојте их сагледавати људским разумом. Са њима се суочавајте само духовно. Тако ћете пронаћи излаз.

Блаженопочивши наш Старац, чије молитве непрестано призивам, никада није туговао када је био гоњен. Никада тог човјека нисам видио тужног иако је цео свој живот проводио као оптужен; као исмијаван; као оклеветан; и као светогорцима несхваћен монах.

Познато ми је, оци, и осјећам да вам моје одсуство унеколико изазива тешкоћу. И то је нормално.

Као што сам вам и уживо рекао, ово што се догађа немојте тумачити људским начином схватања.

Немојте својим умовањем никога сматрати одговорним.

Не малаксавајте у својој преданости и послушности.

Немојте делати самовољно и по свом нахођењу, поготово што се тиче невоље која нас је задесила.

Бригу око тога сам препустио оцу Евдокиму; и оцу Варнави, који је тренутно стално у Свештеној општини. Сви старији (оци) могу њима да се обратe, али само ако је обавештен и отац Герман који ме мијења.

Будите опрезни са телефонима. Не изговарајте се овим манастирским проблемом да без размишљања зовете како кога стигнете.

Моји оци, као што смо и научили од нашег Старца, потребно је да се, будући тачни у послушности, уз пратњу молитве и ћутања, са познањем трудимо да имамо заједницу са Благодаћу.

Христос нека буде сладосна наша храна, Христос нека буде наше радовање и, како је говорио наш Старац, центар наше љубави.

Моји оци, смјерно настројење које се увијек постиже одсијецањем своје воље, за монаха је све. А када ходимо тако, онда наше срце чезне и жуди „само за Исусом Христом“. И тада монах почиње да живи унутрашњи живот. Тада почиње да се, кроз трезвени начин живота, слади сладошћу Духа Светога.

А оно што се мене тиче - налазим се у једном одјељењу гдје су много добри људи који ме много поштују. Управник затвора показује дубоко поштовање према мени, као и сви чувари.

Посјећују ме епископи, игумани, свештеници и разни познаници.

Молите се да имам стрпљење докле год сам овдје. Све вас носим у срцу и са великим болом се молим за вас. Вјерујем да ово искушење неће дуго потрајати.

Богородица нека је са вама.

Са свом љубављу коју имам,

Смјерни Ст. Јефрем

П.С. Нека отац Герман прочита на братском састанку.

Затвор Коридалос

29-12/10-1-2012

Драги оци и најљубљенија чеда,

Радујте се у Господу.

Слава Богу, ја сам овдје, у Коридалосу и вашим молитвама стрпљиво носим крст нашега Христа. Срећом, овдје ми показују љубав и поштовање, како директор, тако и чувари и затвореници. Много је оних који траже да се састану са мном желећи ријеч утјехе. Благослов је и то што сам сâм, а разумијете колико је то велики дар за монаха да буде насамо са Богом.

Али, не заборављам вас и ум је мој са вама. Знам колико сте жедни очинског благослова и бриге. Знам колико вам недостаје ријеч утјехе. Због тога вам уосталом и пишем ове скромне ријечи, које су ријечи истинске љубави и искрене духовне бриге.

Већ је прошла, моји оци, једна година нашега живота у тијелу. Нека се свако од нас запита о ономе што је за то вријеме учинио. Нека се сјети гријехова својих, недостатака, несавршености и нека као монах испита самога себе и обрати пажњу на своју послушност, своју преданост, своје духовно настројење, духовну чежњу. И ако код себе види да му и није ишло баш добро, нека не остаје без наде, него нека се узда у љубав нашега Христа. Нека никада не губи смјелост, него нека се узда у Христово очинство.

Немојмо заборављати, драги моји оци, да није случајно то што смо у манастиру Ватопеду.

То нам је *„дато свише. По божијем промислу“*. Привукла нас је, како је говорио незаборавни наш Старац, сама Благодат Пресветога Духа.

Због тога је потребно да се на одговарајући начин и одазовемо. Наш живот треба да буде такав да испуњавамо своја монашка обећања.

То треба да буде наше главно занимање. И сада, када сам ја, нажалост, одсутан, лако ће неки од братије поклекнути искушењу да дѐла сâм, да дѐла без благослова кроз свој живот у манастиру. Као што је и наш блаженопочивши старац говорио, треба да пазите на тачност савјести. Монах својим путем треба да иде непоколебљиво.

Непрестано изговарајте молитву, и то са болом. Бол при молитви игра веома важну улогу. Кроз молитву у болу разапиње се ум и тада се, мало по мало, повезује са срцем.

Тада велике препреке и искушења овога времена изгледају веома мале. И тада сама душа жуди за распећем јер осјећа да је то истинска слава.

То сам хтио да вам кажем и смјерно се молим да у миру проводите и ову нову годину и да сав духовни ваш живот доноси добре плодове у славу Игуманије Свете Горе, а прије свега Ватопеда, Госпође Богородице.

Ви старији оци сјетићете се да је блаженопочивши отац Јефрем Катунски, када је дошао у наш манастир и у сузама отишао да се поклати Богородици Утјешитељки, узвикуно „моћним вапајем“, „Богородице моја, свецијела Света Гора јесте Твој врт, али Ватопед је Твој трон“.

Са великом љубављу,

Смјерни Ст. Јефрем, ваш отац

Затвор Коридалос

10/23-1-2012

Многољубљени моји оци,

Све вас цјеливам и поздрављам у Господу.

И даље овдје, на страдалном мјесту, у затвору, носим свој крст. Често размишљам о благодати коју Господ даје нама монасима, позивајући нас у заиста свети монашки ред, дајући нам снагу, што и јесте велико чудо, да надвладамо брак и да надиђемо све овосвјетско. То, моји оци, никада не треба да заборављамо. И овдје, гдје су ме довели многи моји гријеси, гледам затворенике који ми корак по корак прилазе, а иза којих се крије нека велика трагедија, који често и не знају како да им прођу сати и дословце убијају вријеме празнословјећи и узалудно трошећи ријечи.

Гледајући све то, блаженим називам монахе који су примили дар и благодат да изиђу из земље своје, и из рода свога, и да дођу у центар подвижништва, манастир који им Бог покаже, као што је и Сâм рекао, „*и дођи у земљу коју ћу ти Ја показати*“. Велики је благослов, моја браћо и љубљена чеда у Господу, да се неки брат прикључи општежитељном манастиру, да у безбрижности непрестано трага за Благодаћу. Због тога је јако важно да се вјерно придржавамо правила Општежића. Велики је благослов да се општежитељни монах придржава поретку Општежића. Онај монах који је за темељ поставио послушност, која умртвљује наше ја, он је уградио чврст темељ, тако да неће тражити ништа своје, нити ће желети нешто за себе лично, него је његова брига, његова чежња, његова стална тежња да поистовијети своју вољу са вољом Божијом.

Оно чему нас је учио блаженопочивши наш Старац јесте да немамо свој поредак и своје ставове, и да много доприноси томе када наш ум почне да стиче духовни осјећај. Сјећам се блаженопочившег Старца Јефрема Катунакијског, који је говорио да чак и оци који су старешине, и који имају одређене одговорности, треба да произносе своје мишљење са смиреношћу. Толико о томе.

Не хвалимо се, браћо и оци, тиме да смо идеални монаси. Много шта нам недостаје, и ја први, рецимо, гледам себе, сада када на неки начин живим сам са молитвом – исихастички. Видим колико тога ми недостаје и у коликом сам заостатку што се освећења тиче. И колико ми у неким тренуцима Благодат отвара ум те почињем да схватам шта значи светост, колико је то чудо Цркве и колико је труда потребно да би је неко само наслутио.

Оно чиме треба да се хвалимо јесте то што смо поред нашег Старца Јосифа нашли једно живо предање које нам је предато из прве руке, од стране блаженог Старца Јосифа Исихасте. Ни ја, као онај који је одговоран за Манастир, не радим на своју руку, не желим да дам неко своје усмјерење, него да сви заједно ходимо путем који су нам отворили многопоштовани и наши заиста Свети Старци. Више пута би наш блаженопочивши Старац, на незаборавним сабрањима која би сâм сазвао, говорио: *„Они који су нам обукли расе, свети су“*.

Тај залог да чувамо, моја браћо. И као што сам вам и у свом претходном писму навео, са болом у срцу да изговарате молитву. И пажњу своју да усмјерите на то да успокојите братију. Немојте заборављати изреку из Старечника, која је плод чистог срца које види Бога: *„Успокојио си брата, успокојио си Бога“*.

Наставите да се молите за мене. Уз ваше молитве се не осјећам као затвореник, него као слободан. И док се поклањате чудотворним иконама Пресвете Богородице наше, кажите Јој нека настави да просвјетљује моје срце како би још више заволио Њеног Сина. Молите Јој се да увећа моје духовно знање како би осетио славу која се скрива иза Крста Њеног Сина и како би се у најдубље дубине мога бића урезало да Распети Син Њен није био неуспјешни учитељ својим ученицима, који су се након Његовог распећа вратили својим бродићима и мрежама, него да у Духу Светом живим то да је Распети Син наше Госпође био Цар славе.

Ово за сада имам да вам кажем и да знате да вас све носим у срцу и да сам поред вас, и не могу да вам сакријем да ми, када се молим, Благодат даје осјећај о томе како ходите и у каквом стању се налазите.

Многи од вас ми пишу разна писма и радујем се због тога. Некима одговарам, колико могу. Немам много времена. Примам много посјета, а и службеници и затвореници ми долазе са многим и тешким тескобама која

имају. Као што сам вам и претходно рекао, иза сваког затовреника је нека велика трагедија.

Благодат нашега Христа нека се устоличи у благословеним вашим душама.

Са свом љубављу коју имам,

заточени ваш отац,

Ст. Јефрем